

[J. C. A. Larsen.]

paa dem, saaledes at de paagældende Personer foruden at faa Bøder og miste Hunde og Bøsser og andre Jagtredskaber ogsaa mister Bilerne; det kunde maaske være, det kunde have sin Betydning. Thi Bilen er blevet et Jagtredskab; man farer ud omkring i Bil med en Blændlygte paa Hatten, og saa skyder man væk om Natten.

Og saa er der en Ting til, og det er Salonriflen, lad os endelig tage den med under Behandling, naar vi taler om Jagtlov. Ved Siden af det Dyrplageri det er at benytte dette Vaaben, naar man skyder paa stort Vildt, er det jo med sit lille Knald særlig et Vaaben for Krybskytter.

Naar man skyder paa Vildt med Salonriffel af lille Kaliber, vil det som Regel gaa saaledes, at Vildtet pines længe, inden det dør. I de fleste Tilfælde faar Krybskytten det ikke, men Vildtet skal pines længe, inden det dør. Vi maa have en Straffebestemmelse for at benytte Salonriffel til Jagt; den har et andet Formaal: Skiveskydning, Sportsskydning, men ikke Jagt.

Der er paa min Egn en Lodsejer, som er meget vildtinteresseret, som har stor Forkærlighed for Vildtet og altid fryder sig ved at se det i Skoven. Han havde 5 Stykker Raavildt, der jævnlig gik paa hans Marker, men han bemærkede, at Antallet blev ringere, og han vidste, at de ikke var skudt udenfor Skoven. Ved Foraarsarbejdet sidste Aar fandt Skovbetjenten de tre, eller i alt Fald Rester af de tre, af en enkelt var der kun Knoglerne tilbage, og han var klar over, at de var skudt med Salonriffel. Vedkommende Krybskytte havde ikke faaet dem, men de har sikkert lidt meget, inden de døde. Derfor siger jeg, lad os endelig komme denne Salonriffel som Jagtvaaben til Livs.

Jeg skal gøre en ganske kort Bemærkning om § 36, hvor Erstatningen sættes paa de forskellige Vildtarter, naar man har skudt dem ulovligt. Der staar bl. a. 15 Kr. for Odder og Ræv. Nu vil jeg gerne gøre opmærksom paa — det er jo Ting, som let kan ændres —, at den, som skyder en Odder i den gode Tid, da den har en god Pels, kan ikke alene betale de 15 Kr. i Erstatning, men han kan betale Mulkt og alt det Tilbehør, han skal bruge ved Krybskytteri, og dog have en lille Fortjeneste. Noget lignende er Tilfældet for Rævens Vedkommende. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa dette, det maa i hvert Fald ændres.

Til sidst skal jeg sige et Par Ord om den Bestemmelse i den gamle Lov, som er udeladt i det nye Lovforslag, nemlig Bestemmelsen om Jagtkort. Den højtærede Land-

brugsminister udtalte ved Fremsættelsen, at han betragtede dette Jagtkort som en Forlystelsesskat. Nu tror jeg ikke, det er den rigtige Betragtning at anlægge, for da vi i 1922 traf denne Bestemmelse, var det jo for at indskrænke Jægerens Antal og navnlig for at formindske Antallet af de ganske unge Mennesker, der løber omkring med Bøsser.

Jeg tror, at dette Formaal i nogen Maade er naaet, og jeg har den Opfattelse, at Jagtkortene har gjort Nytte. Men de har ogsaa givet Anledning til en hel Del Kritik, en hel Del Irritation, navnlig for dem, der skulde løse 2 Kr.s Kort, idet Landboerne følte, at man var gaaet deres Ejendomsret for nær.

Nu kan der diskuteres om dette. Det var ingen Skat, det var kun en Kontrolafgift til Sognefogeden, og jeg for mit Vedkommende kan staa ganske frit i den Sag, for jeg hævdede fra dette Sted i 1922, at jeg var Modstander af, at denne Sag skulde overlades til Sognefogeden, jeg ønskede, det skulde gaa igennem Kommunalbestyrelsen. Jeg fremsatte mine Ønsker tydeligt og klart ved at sige: Kommunalbestyrelserne skal ordne den Sag, udstede Jagtkortene og offentliggøre, hvem der har løst dem.

Man har nu i de sidste Aar i adskillige Kommuner brugt at offentliggøre Navnene paa Jagtkortenes Indehavere efter Indberetning fra Sognefogeden. Man mente for øvrigt den Gang, at Sognefogeden sammen med Politiet skulde udøve nogen kontrollerende Myndighed overfor Jægerne og overfor dem, der ikke havde noget Kort. Jeg har nu ikke mærket noget til den Kontrol. I hvert Fald ikke paa min Egn, og jeg ved ikke, om andre har mærket noget til denne Virksomhed fra Sognefogedernes Side udover, at de har skrevet Kortene og modtaget Honoraret derfor.

Jeg gør denne Sidebemærkning om, hvordan Jagtkortene har virket. Selve Kortene til Landboerne til de 2 Kr. var, som sagt, kun Kontrollkort. Vi fra vor Side skal ikke have noget imod, at Bestemmelsen derom slettes. Ja, jeg gør endda opmærksom paa, at den tidligere Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, i det Forslag, som sikkert vilde være blevet fremsat i Aar, dersom vi ikke havde faaet Valget i April, havde en Bestemmelse om, at disse Jagtkort skulde afskaffes, og jeg tror heller ikke, de har haft nogen væsentlig Betydning for den egentlige Jagt. Den eneste Betydning, de kan have, er denne, at undertiden en Jordbruger, som ellers aldrig driver Jagt, men som har en gammel